

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Apolline Daphnaeo, & sancto Babyla. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

senſus Iulianus, dedit mandatum, vt Athanaſius nō patria ſolum, verum etiam vita ſpoliaretur. Cum autem diſcipuli eius ei metuerent, eum prædixiſſe fertur, tumultum eū breui compreſſum fore. Nam nubem appellauit, quæ celertime diſſiparetur. Verū tamen vbi intellexit quosdam ad ſe cōquirendum miſſos, ſe clam inde ſubduxit, & reperto ad ripam fluminis nauigio, recta in Thebaidē traiecit. Qui autē iuſſus erat, vt eum occideret, factus de eius fuga certior, quantum poteſt, perſequitur. Ac cum quidam ex familiaribus Athanaſij anteuertiſſet, diceretque hominem eū prope perſequi, nonnulli, qui comitabantur Athanaſium, orabant, vt de via in ſolitudinem deſlecteret. At ipſe dat mādātum gubernatori, vt nauigium verſus Alexandriam dirigat. Sic igitur illis ei, qui perſequebatur, obuiam factis, venit homo ille, qui mandatum de Athanaſio interficiēdo acceperat, ſciſcitaturq; quantum inde abeſſet Athanaſius: Cui Athanaſius reſpondet, eum non longe abeſſe, ſicque dimittit: ipſe autem redit Alexandriam, atque reliquo tēpore, quo vixit Iulianus, ibi delituit.

De Apolline Daphnæo, & ſancto Babyla.

CAP. IX.

Iulianus, cum in animo haberet, bellum contra Perſas gerere, ad omnia oracula, quæ erant intra fines imperii Romani, conſulenda homines è ſuis ſumma beneuolentia ſibi coniunctos miſit. Ille ipſe verò ſupplex orat Apollinē Daphnæum, vti quæ ſibi eſſent euētura, oſtenderet. Reſpondet Apollo mortuos quosdam in proximo humatos impedimento eſſe quo minus daret vaticinia. Eos igitur primū inde transferendos eſſe: deinde, quid futurum ſit ſe prædicturum pollicetur. Nam ſe, niſi purgato luco, nihil poſſe dicere. Eodem tempore in eo loco reliquæ inuicti martyris Babylæ & adoleſcentum, qui vna cum eo pro fide decertarant, repositæ iacuerunt. Atque falſus vates apertè monſtrauit ſe gratia illius martyris à conſuetis & cōmentitiis oraculis edēdis prohibētū. Quod vbi intellexit Iulianus (nō enim ignarus fuit virtutis, quæ in veteri pietate martyri reſidebat) nullū quidē corp⁹ mortuū inde deportandū curauit

curauit

THEODOR. HISTOR.

curauit, sed imperauit Christianis, vt reliquias duntaxat in uictorum martyrum ex eo loco trāsferrent. Qui ad lucum Iubentibus animis profecti, loculum in bigis collocant, omnesque ad vnum antecedentes saltare, psalmosque Dauidicos canere cœperunt: & inter singula versuum membra hæc verba interponere: Confundantur omnes qui oderāt sculptilia. Nam martyris translatione dæmonem euictum existimarunt.

De Theodoro confessore. CAP. X.

Iulianus autem dedecoris notā ex ea re sibi iniustam non terens, postridie eius diei principes illius solemnem pompæ comprehendi iubet. Salustius, qui tum præfectus erat, impietati deditus, tametsi tyranno persuadere conatur, ne Christianis gloriæ appetentibus illud præsteret, quod episcopis in optatis sit, tamen cū videret eum minime posse suam iram cohibere, primum adolescentem quendam diuino amore inflammatum, qui in foro forte ambulabat, arripi: deinde in patibulo palam suspendi: tū loris eorum lacerari, lateraque testis acutis perfodi iubet. Quo cruciatus genere eum à primo diluculo ad vespertinum vsque torquere non destitit. Postea catenis ferreis vinctum in custodia asseruari imperat. Postridie mane de his rebus certiorum facit Iulianum, adolescentis fortitudinem exponit, talibus factis & se profligatos fore, & Christianorum gloriam multo fieri illustriorem ait. Qua ratione adductus deo odiosus tyrannus, alios deinceps tormentis affligi non permisit, imò vero etiam Theodorum (hoc enim adolescenti illi, & generoso veritatis athletæ nomen fuit) carcere liberari iubet. Qui rogatus à quibusdam, ecquid doloris, acerba illa & crudelia tormenta passus, sensisset, respondet se initio aliquantum doloris sensisse: at postea ei apparuisse quendam, qui linteo molli & frigido faciem sudore manantem continenter tergebat, iubebatque bono animo esse. Et propterea cum carnifices ab eo cruciando cessaret, se non voluptatem, sed afflictationem ideo sensisse, quod is, qui eius leuasset cruciatum vnà discesserat. Itaque dæmon ille falsus vates, tum martyris auxilium gloriam, tum sua mendacia patefecit. Nam fulmē de cælo delapsum, vniuersum incen-